

Sygn. akt III KK 88/13

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie **E. D.**

skazanej z art. 291 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 maja 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanej
od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 16 lutego 2007 r.

**1) uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia oskarżoną od
popelnienia zarzuczonego jej czynu,**

2) kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 lutego 2007 r., E. D.
została uznana za winną tego, że w dniu 11 czerwca 2006 roku w B.
oferowała do sprzedaży rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego,

polegającego na wprowadzeniu do obrotu towaru z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi firm „Adidas”, „Puma” oraz „Nike” w postaci 48 sztuk różnej odzieży sportowej o łącznej wartości 5.015 zł., czym działała na szkodę wskazanych wyżej firm, to jest popełnienia występku z art. 291 § 1 k.k. Za ten czyn skazano ją na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności w warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres próby 2 (dwóch) lat oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda.

Wyrok ten nie został zaskarżony, ani nie sporządzono jego pisemnego uzasadnienia.

Od tego prawomocnego wyroku kasację w trybie art. 521 § 1 k.p.k. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego – art. 291 § 1 k.k. przez błędne przyjęcie, że udział w dalszym obrocie towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi wyczerpuje znamiona przestępstwa tzw. paserstwa.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanego jej czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna. E. D. przypisano czyn polegający na oferowaniu do sprzedaży nabytych wcześniej rzeczy uzyskanych za pomocą czynu zabronionego polegającego na wprowadzeniu do obrotu towaru z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi, co zakwalifikowano jako przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. Taka kwalifikacja prawna oparta została na błędnej interpretacji znamion typu czynu zabronionego z art. 291 § 1 k.k. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko wyrażone w uchwale SN z dnia 30 czerwca 2008 r. (I KZP 8/08, OSNKW z 2008 r. nr 7, poz. 52), zgodnie z którym, „zachowanie niebędące <<wprowadzeniem do obrotu>> w rozumieniu art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (...), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r., a polegające na udziale w dalszym obrocie towarami oznaczonymi podrobionymi znakami

towarowymi, nie stanowi występkę określonego w art. 291 k.k. ani w art. 292 k.k., wobec niewypełnienia znamienia <<rzecz uzyskana za pomocą czynu zabronionego>>. Argumentując to stanowisko Sąd Najwyższy podkreślił, że czynność nieuprawnionego oznaczenia towaru podrobionym znakiem towarowym „nie powoduje, że sam tak oznaczony towar otrzymuje odmienny byt (w sensie ontologicznym) i staje się towarem nowym. Wprawdzie nabiera on innych cech i wartości (funkcje jakościowe i reklamowe znaku towarowego), ale pozostaje tym samym towarem, z nadaną w drodze przestępnej (...) swoistą cechą. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że towar ten - „rzecz” - został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, gdyż za pomocą takiego czynu nadano mu „jedynie” swoistą cechę. Powstała nowa „jakość” towaru, a nie nowy towar.”

W sprawie nie poczyniono natomiast żadnych ustaleń wskazujących na to, że oskarżona nabyła towary od osoby, która „uzyskała ja za pomocą czynu zabronionego” w szczególności przez ich wyprodukowanie lub import.

Należy przy tym podkreślić, że samo nabycie towaru oznaczonego podrobionymi znakami towarowymi nie stanowiło w dniu popełnienia przez E. D. zarzucanego jej czynu (tj. w dniu 11 czerwca 2006 r.) samoistnego przestępstwa z art. art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (...), w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2007 r., nie miało bowiem charakteru „wprowadzenia do obrotu”, nawet jeżeli nabyciu towarzyszył zamiar dalszej odsprzedaży. W pełni należy podzielić w tym zakresie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 maja 2005 r., iż wprowadzeniem takim jest „przekazanie przez producenta lub importera po raz pierwszy do obrotu towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym” (zob. I KZP 13/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 50 wraz z powołaną tam literaturą i orzecznictwem).

W tym stanie rzeczy, z uwagi na rażące naruszenie prawa materialnego zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w B. należało uchylić, a uznając, że zarzucone oskarżonej zachowanie nie realizuje znamion żadnego typu czynu zabronionego i w związku z tym jest oczywiście niesłuszne, na zasadzie art. 537 § 2 k.p.k. uniewinnić ją popełnienia przypisanego jej czynu.

